

Thư Thầy trò (53)

- Thư Thầy trò (53)
- *Tác giả:* Viên Minh - Viên Tường

Sydney, ngày 30 – 8 – 2013

Kính thưa Thầy,

Con đã bình phục và đi làm bình thường trở lại. Sau 8 tháng trị bệnh, con đã trải nghiệm rất nhiều điều. Trong thời gian này, nhờ có Thầy dẫn dắt và Viên Hường sát cánh cùng con, đây là một món quà phước duyên vô giá mà con được thừa hưởng.

Khi biết mình bị bệnh cho đến bây giờ, con chưa bao giờ khóc vì căn bệnh, nhưng mỗi lần đọc email của Thầy, không biết tại sao nước mắt con lại rơi.

Từ nhỏ, con đã sống thiếu tình thương ruột thịt, không sống với gia đình cha mẹ và anh chị em ruột của mình, vì vậy cũng có người thương kẻ ghét. Nhưng con đã chịu đựng để vượt qua những nghiệt ngã của cuộc đời. Bây giờ con lại mang một căn bệnh như bản án tử hình. Nhưng sau khi hiểu được Phật Pháp, con rất bình tĩnh và thân nhiên với sự vô thường của cuộc đời, vì vậy con không buồn khi nghiệp mệnh đến. Đã là nghiệp thì con xin hoan hỷ trả. Vì con nghĩ có những thứ mình không thể trốn tránh được, và cũng không đến phiên mình giải quyết, tất cả đã vượt khỏi tầm tay của mình, thì không còn cách nào hay hơn là chấp nhận, như vậy mình không vẩn vương hay hoang mang gì nữa.

Trong lúc trị bệnh, con cũng đã làm hết sức mình để giúp những bệnh nhân khác. Vô ra nhà thương thường xuyên hơn, con càng thấy sự vô thường của cuộc đời này. Những người già thì nằm chờ chết. Cho đến khi Ba con vô bệnh viện, con thấy những người khác trong phòng của Ba cũng nằm rên rỉ và họ nói với Y tá là họ muốn chết... Chứng kiến những cảnh như vậy, lòng con chùng xuống. Rồi con chứng kiến cảnh Ba nuôi con từ trần, mọi chuyện ụp xuống cùng một lúc, tưởng chừng con không thể đứng dậy nổi. Nhưng nhớ lời Thầy ban tặng và Viên Hường dẫn giải cho con, với thường xuyên xem mục Hỏi Đáp của Thầy, con rất nhanh lấy lại sự thăng bằng.

Trong thời gian 6 lần Hóa trị mỗi 3 tuần lễ, và 25 ngày Xạ trị (5 ngày một tuần), con bị rất nhiều phản ứng phụ vì tất cả là thuốc cực độc. Nhưng con biết con chỉ đau thân chứ không đau Tâm như Thầy nói, vì vậy con thả lỏng toàn thân tâm.

Nghĩ làm một thời gian khá dài, vậy mà con vẫn nhớ hết tất cả công việc, mọi người đều rất ngạc nhiên. Điều bạn bè ngạc nhiên hơn nữa là tuy phải giải quyết bao nhiêu hồ sơ khó khăn nơi làm việc cho họ, nụ cười luôn nở trên môi con như chưa bao giờ con bị bệnh.

Ngày xưa khi vượt biên, bị nhốt dưới tàu nên dù biết ra đi là đứng giữa lằn ranh sống chết, nhưng con không cảm được hành trình nguy hiểm dù bị bão cấp 8, cuối cùng rồi cũng đến bờ. Hôm nay, thêm một lần “vượt biên”, con biết rõ thân xác đang lao đao giữa đôi bờ sanh tử, nhưng con rất bình tĩnh, vì Thầy đã trao cho con cái phao Phật Pháp, cho Tâm con biết rõ nơi chốn an bình, để con tiếp tục hành trình cuộc đời còn lại.

Con sẽ quy y với Thầy khi Thầy đến Sydney. Con chỉ cần một Pháp danh chứ không cần hình thức cầu kỳ. Con xin đánh lễ biết ơn Thầy đã chỉ rõ cho con biết sống trong thực tại, là con đường duy nhất trên lộ trình giải thoát.

Con kính chúc Thầy luôn dồi dào sức khỏe và Phật sự viên thành.

Kính Thầy,

Con.

Viên Tường con,

Thầy rất hoan hỷ khi đọc thư con và biết rằng dù căn bệnh hiểm nghèo như thế con đã vượt qua nhờ trải nghiệm, chiêm nghiệm và thông hiểu được Sự Thật. Không cần phải đợi khi thầy đến Sydney đâu con, bây giờ thầy đặt pháp danh cho con là Viên Tường rồi này. Viên Tường là thông suốt được lẽ sinh-tử, được-mất, hơn-thua, thành-bại, vui-khổ, vinh-nhục... chỉ là hai mặt bình thường của cuộc sống, nhờ vậy mới có thể thấy mọi sự “như nó là” trong tánh biết vốn thanh tịnh trong sáng và viên mãn.

Khi chưa thấy mọi pháp đến đi, sinh diệt đều là vô thường, khổ, vô ngã, thì cái Ta ảo tưởng không ngừng cho mọi thứ đều như ý nghĩ của mình, không ngừng áp đặt mọi sự phải theo như mình quyết định, hoặc muốn mọi việc sẽ xảy ra như ý mình mong ước. Nhưng rồi sự thật vẫn luôn xảy ra theo nguyên lý vận hành của nó, nên người trí bắt đầu thấy ra bản chất thật của đời sống, biết thương yêu thông cảm với nỗi khổ của người khác, biết mở rộng tâm hồn bao dung, vô chấp và nhất là không còn mong cầu thay đổi trạng thái, tình huống hay hoàn cảnh theo hình thức bên ngoài nữa mà biết quay về thay đổi thái độ bên trong, thay đổi tầm nhìn về thực tại mà thôi. Thế nhưng điều kỳ diệu là khi đã biết thay đổi thái độ để không tham ưu, không nường tựa, không bám víu và không xen vào sự vận hành của pháp nữa thì pháp lại hộ trì người sống tùy duyên thuận pháp. Do đó người đã thấy sự sống chết là lẽ tự nhiên, không còn sợ hãi thì đồng thời cũng thấy

pháp tịch tịnh, xa lìa hữu vi tạo tác và ngay đó liền được thanh thoi, an lạc dù hoàn cảnh vẫn là hai mặt của pháp thế gian. Chính vì vậy mà đức Phật dạy trong Mangala Sutta (Kinh Hạnh Phúc) rằng:

Phuṭṭhassa lokadhammehi

Cittam yassa na kampati

Asokaṃ virajaṃ khemaṃ

Etam mangalam 'uttamaṃ

Khi xúc chạm việc đời

Tâm không động không sầu

Tự tại và vô nhiễm

Là phúc lành cao thượng.

Đúng là trong họa có phúc. Thầy rất hoan hỷ chúc mừng con đã bắt đầu thấy ra Sự Thật tuy rất nghiệt ngã nhưng cũng vô cùng nhiệm mầu và bình dị của Đời Sống.

Thầy Viên Minh